

Tabele orzeczeń Sądu Apelacyjnego za 1. półrocze 2013 r.

A. Orzeczenia w sprawach z zakresu ochrony konkurencji (sygn. akt VI ACA)

Lp	Sygnatura. Data. Powód. Decyzja Prezesa UOKiK wraz z sentencją.	Sentencja i uzasadnienie wyroku SOKiK	Sentencja i uzasadnienie wyroku SA
1.	<p>950/12. 31.01.2013.</p> <p>Decyzja Prezesa UOKiK z 19.07.2010 r.</p> <p>Uznanie za praktykę ograniczającą konkurencję, naruszającą zakaz, o którym mowa w art. 9 ust. 1 i 2 pkt 6 uokik, polegającą na nadużywaniu przez (...) S.A. we W. pozycji dominującej na lokalnym rynku usług oświetlenia ulic, placów i dróg publicznych na terenie Gminy O. poprzez narzucanie uciążliwych warunków umów w sprawie wykonywania eksploatacji i konserwacji opraw oświetlenia ulicznego, przynoszące (...) nieuzasadnione korzyści w efekcie nakładania na Gminę obowiązku ponoszenia kosztów usuwania nie sprawności instalacji oświetlenia ulicznego nie związanych z awariami punktów świetlnych.</p>	<p>Wyrok SOKiK z 21.05.2012 r., XVII AmA 220/10.</p> <p>SOKiK uchylił decyzję Prezesa UOKiK.</p>	<p>Sąd Apelacyjny w Warszawie od- dalił apelację.</p> <p>Nie można uznać za uzasadniony zarzut naruszenia art. 9 ust. 2 pkt 6 uokik. Podkreślić bowiem należy, że w braku wyraźnej regulacji ustawowej nakładającej obowiązek ponoszenia kosztów napraw oświetlenia ulicznego, w tym, między innymi w zakresie instalacji zalicznikowej na przedsiębiorstwo energetyczne niedopuszczalne jest uznanie żądania pokrywania kosztów przeglądów i napraw sieci oświetleniowych za praktykę ograniczającą konkurencję w rozumieniu powyższego przepisu. Wymóg ponoszenia takich kosztów może być co prawda uciążliwy dla kontrahenta i zmuszać go do rezygnacji z przeznaczenia środków finansowych na zaspokojenie innych potrzeb lokalnej społeczności, ale nie przynosi nieuzasadnionych korzyści dominującemu przedsiębiorstwu energetycznemu. Racjonalnie działający przedsiębiorca, w tym posiadający pozycję dominującą, dąży bowiem do tego, aby uzyskiwane przez niego wpływy pokrywały co najmniej koszty jego funkcjonowania, obejmujące także minimalny poziom zysku pozwalający na odtworzenie posiadanych aktywów.</p>

2.	<p>1230/12. 15.03.2013 r. K.Z. Decyzja Prezesa UOKiK z 14.09.2009 r. Prezes UOKiK nałożył karę pieniężną w wysokości 78.998 zł za zwłokę w wykonaniu decyzji Prezesa UOKiK w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.</p>	<p>Wyrok SOKiK z 17.02.2012 r., XVII Ama 1/10. SOKiK oddalił odwołanie. SOKiK powołał się na uchwałę SN (III SZP 2/09), w której wskazano, że uokik z 2000 r. stanowiła całościową regulację i przewidywała postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów oraz w sprawie nałożenia kar pieniężnych. Przedsiębiorca, na którego nałożono określony obowiązek, musiał liczyć się z konsekwencją za jego niespełnienie i konsekwencje te określały wyłącznie przepisy wówczas obowiązujące. Natomiast późniejsze uchylenie przepisów nie powoduje, że normy prawne wynikające z uchylonych przepisów przestały być podstawą prawną oceny stosunków prawnych, zaistniałych w czasie ich obowiązywania. Uokik z 2007 r. nie zawiera unormowań wskazujących podstawę prawną do nakładania przez Prezesa UOKiK kary za zwłokę w wykonaniu decyzji wydanej na podstawie uokik z 2000 r. stąd wymiar kary pieniężnej powinien być określony na podstawie przepisów obowiązujących w dacie wydania decyzji. W niniejszym przypadku uokik z 2007 r. stanowi zarówno podstawę do wszczęcia postępowania o nałożenia kary pieniężnej za niewykonanie obowiązku nałożonego na podstawie uokik z 2000 r., jak i do stosowania przepisów co do wymiaru kary.</p>	<p>Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację. Sąd wskazał, że przede wszystkim powódka nie wykonała decyzji Prezesa UOKiK. Powódka nie wykonała obowiązku zamieszczenia czterokrotnie w tygodniowych odstępach czasu na koszt Powódki w Gazecie (...) – wydanie ogólnopolskie oświadczenia o treści jak w decyzji. Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych – przedmiotem umów zawieranych z konsumentami nie była rozbudowa instalacji wodnej o wybrany przez klienta system, co uzasadniałoby brak możliwości zastosowania ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny. Umowy zawierane przez powódkę były umowami sprzedaży i montażu urządzenia filtrującego zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa.</p>
----	---	---	---

3.	<p>1251/12. 18.03.2013. Decyzja Prezesa UOKiK z 17.09.2008 r.</p> <p>Umorzenie jako bezprzedmiotowe postępowania antymonopolowego, wszczętego na wniosek (...) spółki z o.o. w Ł. przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł. pod zarzutem nadużywania pozycji dominującej na lokalnym rynku usług telewizji kablowej i usług produktowo związanych ze świadczeniem usług telewizji kablowej na obszarze działania ww. spółdzielni</p> <p>(art. 8 ust. 2 pkt 5 uokik (obecnego) art. 9 ust. 2 pkt 5 uokik, oraz art. 8 ust. 2 pkt 5 uokk (obecnego) art. 9 ust. 2 pkt 1 i pkt 5 uokik).</p>	<p>Wyrok SOKiK z 30.04.2012 r., XVII Ama 106/11.</p> <p>SOKiK zmienił częściowo zaskarżony wyrok nadając mu następującą treść:</p> <p>1. uchyla zaskarżoną decyzję Prezesa UOKiK w punkcie pierwszym podpunkt 2, tj. w części umarzającej jako bezprzedmiotowe postępowanie antymonopolowe wszczęte (...) pod zarzutem nadużywania pozycji dominującej na lokalnym rynku usług telewizji kablowej i usług produktowo związanych ze świadczeniem usług telewizji kablowej na obszarze działania Spółdzielni Mieszkaniowej, polegającego na bezpośrednim narzucaniu nieuczciwych cen – cen rażąco niskich pakietu abonamentowego oraz wprowadzeniu bezpłatnego pakietu spółdzielczego i tym samym przeciwdziałaniu ukształtowaniu się warunków niezbędnych do rozwoju konkurencji, co może stanowić naruszenie art. 8 ust. 2 pkt 1 i pkt 5 uokik.</p>	<p>Sąd Apelacyjny w Warszawie zmienił częściowo zaskarżony wyrok SOKiK.</p> <p>Ustalenie rynku właściwego w aspekcie geograficznym dla potrzeb ustalenia pozycji dominującej powinno dotyczyć obszaru, na którym dostawcy określonych towarów mogą ze sobą realnie, efektywnie konkurować (...). Jednorodne warunki z punktu widzenia popytu i podaży istnieją natomiast wyłącznie na terenie zasobów spółdzielni, na którym każda osoba zajmująca lokal jest w stanie w krótkim czasie i przy stosunkowo niskich kosztach przedstawić się na usługi dostarczania programów telewizyjnych oferowane przez spółdzielnię jak i innych operatorów telewizji kablowej czy cyfrowej.</p> <p>Nie sposób było w niniejszej sprawie określać rynku właściwego w oparciu o potencjalną i bliżej nieokreśloną w czasie możliwość świadczenia przez zainteresowaną usług na terenie miasta Ł.. Do chwili obecnej spółdzielnia nie jest uczestnikiem tak szeroko rozumianego rynku i co więcej w swoich założeniach nie przewidywała potencjalnej możliwości świadczenia w tym czasie usług dostarczania programów telewizyjnych poza obszar jej zasobów mieszkaniowych. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż nie było podstaw do umorzenia postępowania antymonopolowego w niniejszej sprawie z uwagi na okoliczność, iż spółdzielnia nie posiada pozycji dominującej na rynku właściwym. Powyższy wniosek Prezesa UOKiK został oparty na błędnym ustaleniu, iż rynkiem tym z punktu widzenia geograficznego jest cały obszar miasta Ł.</p>
----	---	--	---

4.	<p>228/13. 26.03.2013. Decyzja Prezesa UOKiK z 29.12.2008 r.</p> <p>Prezes UOKiK nie stwierdził stosowania przez krajową Stację Chemiczno-Rolniczą w W. praktyki ograniczającej konkurencję polegającej na nadużywaniu pozycji dominującej poprzez narzucanie rażąco niskich cen za dokonanie analizy gleby oraz poprzez różnicowanie cen za dokonanie analizy w zależności od rodzaju klienta. Natomiast w pkt. III decyzji Prezes UOKiK uznał za praktykę ograniczającą konkurencję i naruszającą zakaz, o jakim mowa w art. 8 ust. 1 i art. 2 pkt 4 uokik, nadużywanie przez Krajową Stację Chemiczno-Rolniczą pozycji dominującej poprzez uzależnianie zaopiniowania planu nawozowego od wykonania analizy gleby w Okręgowej Stacji Chemiczno-Rolniczej lub akredytowanym laboratorium i w związku z powyższym nałożył na Krajową Stację Chemiczno-Rolniczą karę pieniężną w wysokości 15.886 zł.</p>	<p>Wyrok SOKiK z 23.04.2010 r., XVII AmA 84/09</p> <p>SOKiK zmienił decyzję Prezesa UOKiK w pkt. III i IV nie stwierdzając stosowania przez powódkę zarzuconej jej praktyki i nie nałożył na nią kary pieniężnej.</p>	<p>Sąd Apelacyjny w Warszawie oddala apelacje pozwanego i zainteresowanej.</p> <p>Zadania wykonywane przez okręgowe stacje chemiczno-rolnicze polegające ogólnie na wykonywaniu analiz gleb, mogą być wykonywane także przez inne podmioty prowadzące działalność gospodarczą na rynku, które powinien być konkurencyjny.</p> <p>Nie dotyczy to jednak spornego opiniowania planów nawożenia. Te bowiem czynności należą do wyłącznej kompetencji okręgowych stacji chemicznych. W tej sytuacji uznać należy, że sporządzanie opinii planów nawożenia pozostaje w sferze działalności o charakterze imperium Krajowej Stacji Chemiczno-Rolniczej i stacji okręgowych, nie zaś w sferze działalności dominium w ramach rynku agrochemicznej obsługi rolnictwa. Nie jest to opiniowanie w ramach świadczenia usług użyteczności publicznej na tym rynku, np. w celu poprawy wydajności uprawy roślin i hodowli zwierząt przez jeden z wielu podmiotów. Opiniowanie planu nawożenia wynika z nakazu ustawowego i jest wykonywane w ramach czynności o charakterze administracyjnym, które nie mogą zostać scedowane na żadne inne podmioty. Istnieje bezpośredni związek funkcjonalny i rzeczowy pomiędzy uzależnieniem sporządzenia przez okręgowe stacje opinii o planie nawożenia od wykonania analiz chemicznych gleby przez określone podmioty a czynnościami wykonywanymi przez okręgowe stacje oraz przez Krajową Stację Chemiczno-Rolniczą w ramach administracji publicznej, nie zaś świadczenia usług użyteczności publicznej.</p>
----	--	--	--

			Oznacza to z kolei, że strona powodowa w powyższym zakresie swojej działalności nie może być uznana za przedsiębiorcę działającego na konkurencyjnym rynku towarów i usług, do którego znajdują zastosowanie przepisy uokik (art. 9(2)(6)).
5.	<p>1424/12. 7.05.2013. (art. 9(2)(6) 1424/12 Decyzja Prezesa UOKiK z 31.12.2009 r.</p> <p>Uznanie za praktyki ograniczające konkurencję, określone w art. 9 ust. 1 i 2 pkt 6 uokik nadużywanie przez Miejskie Przedsiębiorstwo (...) w m. (...) W. (...) pozycji dominującej na lokalnym rynku zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków na terenie m. (...) W., gmin: M., N., R., S. i miast: P. i P., polegające na narzucaniu odbiorcom usług (zaopatrzenia w wodę i odprowadzenia ścieków) różnorodnych uciążliwych warunków umów przynoszących przedsiębiorcy nieuzasadnione korzyści.</p>	<p>Wyrok SOKiK z 30.05.2012 r., XVII AmA 66/10.</p> <p>SOKiK zmienił zaskarżony wyrok w odniesieniu do niektórych praktyk, stwierdzając zaniechanie ich stosowania, a oddalił odwołanie w odniesieniu do pozostałych praktyk.</p>	<p>Sąd Apelacyjny w Warszawie oddala apelację.</p> <p>Dla stwierdzenia stosowania praktyki ograniczającej konkurencję nie jest konieczne faktyczne jej zrealizowanie, a więc wykorzystanie przez przedsiębiorcę niekorzystnych postanowień narzuconych kontrahentom i nawet wykazanie, że postanowienia te w praktyce nie były realizowane nie legalizuje działań monopolisty, jakim jest powód. Zgodnie z art. 9 ust. 1 uokik zakazane jest samo nadużywanie pozycji dominującej na rynku, zaś przepisy art. 9 ust. 2 tylko przykładowo określają, jakie zachowania przedsiębiorcy mającego pozycję dominującą są uważane za jej nadużywanie. Użyte przez ustawodawcę pojęcie „narzucania” uciążliwych warunków, o jakim mowa w art. 9 ust. 2 pkt 6 uokik, wskazuje zaś, że dla stwierdzenia stosowania tej praktyki nie jest wymagane wykazanie, że przedsiębiorca faktycznie stosuje narzucone warunki umowy, a tym samym wykazanie przez przedsiębiorcę, że postanowienia umów w tym zakresie nie są przez niego wykorzystywane może mieć wpływ jedynie na wysokość nałożonej kary.</p> <p>Jak trafnie wskazał SOKiK praktyka z art. 9 ust. 2 pkt 6 uokik ujawnia się w momencie negocjacji poprzedzających zawarcie umowy, zaś</p>

			<p>samo obowiązywanie i wykonywanie umowy zawierającej niekorzystne dla kontrahenta postanowienia nie jest stosowaniem praktyki, lecz jedynie skutkiem niedozwolonego zachowania.</p> <p>Tym samym zaniechanie praktyki opisanej w art. 9 ust. 2 pkt 6 uokik następuje z chwilą faktycznego zaprzestania zawierania umów narzucających uciążliwe warunki kontrahentom.</p> <p>Sąd Apelacyjny podziela stanowisko SOKiK, że zaniechanie stosowania praktyki w tym wypadku nie może być równoznaczne z nakazem usunięcia skutków naruszenia. W przeciwnym razie nie byłoby bowiem różnicy między „zaprzestaniem” stosowania praktyki ograniczającej konkurencję, a usunięciem skutków stosowania takiej praktyki</p>
6.	<p>1111/12. 10.05.2013 r. (...) Sp. z o.o. w W. Decyzją z 31.12. 2008 r.</p> <p>Prezes UOKiK uznał za praktykę ograniczającą konkurencję zawarcie przez (...) S.A. z przedsiębiorcami, w tym (...) Sp. z o.o. w W. niedozwolonego porozumienia na krajowym rynku sprzedaży hurtowej farb, lakierów i wyrobów pomocniczych, polegającego na bezpośrednim ustalaniu w umowach handlowych cen sprzedaży tych produktów.</p>	<p>Wyrok SOKiK z 29.11.2011 r., XVII AmA 135/09.</p> <p>SOKiK oddalił odwołanie.</p> <p>Z treści wymienionych umów handlowych wynikało, że partner jest zobowiązany do sprzedawania wyrobów (...) S.A. z minimalną marżą od cen zakupu wyrobów tego przedsiębiorcy. Odstępstwa od tych warunków obowiązywały tylko wtedy, gdy zostały one wyraźnie potwierdzone pisemnie przez (...) S.A. W przypadku niestosowania ustalonych cen minimalnych, istniała możliwość zastosowania kar umownych. Wobec powyższego SOKiK stwierdził, że zawarte porozumienie polegało na bezpośrednim ustalaniu w umowach handlowych cen</p>	<p>Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację.</p> <p>Zaprzestanie stosowania zakazanej praktyki nastąpiło dopiero z chwilą wypowiedzenia umowy, a nie jak wskazuje powód tuż po jej zawarciu – w związku z jej niewykonywaniem. SA popiera w całości stanowisko SOKiK co do wystąpienia w stanie faktycznym przesłanek z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji, skutkujących uznaniem, że umowy zawierały zakazane porozumienia cenowe, których co najmniej celem lub skutkiem było wyeliminowanie lub co najmniej ograniczenie konkurencji na rynku właściwym.</p>

		<p>odsprzedaży. W ocenie SOKiK z jednakowej treści porozumień wynika bezspornie, że celem porozumienia było wyeliminowanie konkurencji pomiędzy partnerami przez zobowiązanie ich do odsprzedaży wyrobów z minimalną marżą określoną w umowie handlowej.</p> <p>SOKiK stwierdził też, że Prezes UOKiK prawidłowo przyjął, że powód zaniechał stosowania niedozwolonej praktyki dopiero 11.04.2006 r. albowiem 10.04.2006 r. wypowiedział zawartą z (...) S.A. umowę. W ocenie SOKiK niezależnie więc od działań przedsiębiorcy w ramach porozumienia zaniechanie porozumienia powinno nastąpić w sposób wyraźny, wskazujący na zdystansowanie się do jego treści, co w przypadku powoda miało miejsce dopiero przy wypowiedzeniu umowy. Nie ma znaczenia dla przypisania uczestnictwa w niedozwolonym porozumieniu ewentualna okoliczność niestosowania przez przedsiębiorcę uzgodnionych marż.</p>	
--	--	---	--

7.	<p>1362/12. 10.05.2013.</p> <p>(...) spółka jawna Przedsiębiorstwo Handlowe (...) z siedzibą w W. przeciwko Prezesowi UOKiK</p> <p>Decyzja Prezesa UOKiK z 26.04.2012 r.</p> <p>Prezes UOKiK stwierdził praktykę ograniczającą konkurencję na krajowym rynku sprzedaży artykułów biurowych klientom instytucjonalnym polegającą na nie podejmowania działań konkurencyjnych przez konkurentów.</p> <p>Prezes UOKiK nałożył na powoda karę pieniężną, odstąpił od nałożenia kary pieniężnej na drugą stronę porozumienia.</p>	<p>Wyrok SOKiK z 11.06.2012 r., XVII AmA 197/10.</p> <p>SOKiK oddalił odwołanie.</p> <p>Prezes UOKiK prawidłowo ustalił istnienie porozumienia, którego zarówno celem, jak i skutkiem było ograniczenie konkurencji polegające na podziale rynku zbytu.</p> <p>Nieistotne dla określenia antykonkurencyjnego charakteru porozumienia były subiektywne zamiary stron, gdyż porozumienie należało zakwalifikować do najcięższych ograniczeń konkurencji.</p> <p>W wyniku porozumienia została ograniczona konkurencja na rynku właściwym. Do udowodnienia jego antykonkurencyjnego charakteru wystarczyłoby wykazanie prawdopodobieństwa wystąpienia takiego skutku.</p> <p>SOKiK wskazał, że kary pieniężne nakładane przez organy, takie jak Prezes UOKiK, nie mają charakteru sankcji karnych. Zasady sądowej weryfikacji prawidłowości orzeczenia organu administracji, w którym dochodzi do wymierzenia kary pieniężnej powinny odpowiadać wymaganiom analogicznym do obowiązujących sąd orzekający w sprawie karnej.</p> <p>SOKiK uznał prawidłowość decyzji Prezesa.</p>	<p>Sąd Apelacyjny w Warszawie zmienił decyzję Prezesa UOKiK w części dotyczącej kary pieniężnej, w pozostałym zakresie oddalił apelację powoda.</p> <p>Sąd oddalił zarzuty powoda w dotyczące m. in. nałożenia na nią kary pieniężnej z pominięciem reguł orzekania o winie oraz nieprawidłowego zastosowania przepisów dotyczących porozumienia zawartego pomiędzy przedsiębiorcami.</p> <p>Sąd uchylił jednak karę pieniężną. Zdaniem Sądu fakultatywność kar pieniężnych w uokik z 2007 r. nie oznacza dowolności w ich stosowaniu. Prezes UOKiK ma możliwość dokonania oceny okoliczności naruszenia będących podstawą do nałożenia kary pieniężnej. Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie zaistniały podstawy do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej również wobec powoda.</p>
----	--	---	---

8.	<p>1451/12. 23.05.2013.</p> <p>Nałożenie kary pieniężnej (art. 111 w zw. z art. 6(1)) (...) sp.j. z siedzibą we W. przeciwko Prezesowi UOKiK Decyzja Prezesa UOKiK z 31.12.2008 r.</p> <p>Uznanie za praktykę ograniczającą konkurencję zawarcie przez (...) sp. z o.o. z W. i jej dystrybutorów porozumienia ograniczającego konkurencję na krajowym rynku sprzedaży aparatów słuchowych, polegającą na bezpośrednim ustaleniu cen sprzedaży towarów przez ustalenie, że sprzedaż aparatów słuchowych będzie następowała po cenach nie niższych niż określone ceny minimalne.</p>	<p>Wyrok SOKiK z 18.07.2011 r., XVII AmA 72/10.</p> <p>SOKiK oddalił odwołanie.</p> <p>SOKiK potwierdził, że treść umów dystrybucyjnych jest dowodem na zawarcie porozumienia ograniczającego konkurencję. Dystrybutorzy podpisując umowę dystrybucyjną, przyjęli na siebie obowiązki realizowania sprzedaży detalicznej aparatów słuchowych po cenach nie niższych niż ceny minimalne, zatem swoboda decyzyjna powoda w zakresie ustalania cen detalicznych została ograniczona.</p> <p>SOKiK uznał, że podpisując umowę dystrybucyjną powód zaakceptował jej warunki. Bez znaczenia jest okoliczność, że powód nie miał wpływu na treść umowy, miał on bowiem możliwość rozważenia skutków prawnych wynikających z jej podpisania i ewentualnej rezygnacji.</p> <p>SOKiK stwierdził, że do stwierdzenia antykonkurencyjnego celu porozumienia wystarczające jest wykazanie, że celem działań przedsiębiorców było naruszenie reguł konkurencji.</p>	<p>Sąd Apelacyjny w Warszawie zmienił decyzję Prezesa UOKiK w części dotyczącej kary pieniężnej, w pozostałym zakresie oddalił apelację powoda.</p> <p>Sąd oddalił zarzuty dotyczące uznania umów dystrybucyjnych za zakazane porozumienie oraz naruszenia przepisów dotyczących postępowania dowodowego.</p> <p>Sąd uznał, że kara nałożona na powoda powinna być obniżona o połowę, co doprowadzi do czytelnego zróżnicowania roli przedsiębiorców będących stronami umowy dystrybucyjnej w zawarciu zakazanego porozumienia. Sąd zauważył, że nałożona na powoda kara pieniężna przewyższa kwotowo tę nałożoną na inicjatora porozumienia. Nałożenie na dystrybutora kary kwotowo wyżej niż na inicjatora porozumienia, który jednostronnie ustalił treść umowy, jest sprzeczne z prewencyjnym i wychowawczym wymiarem nakładanej kary. W odbiorze społecznym decydujące znaczenie ma wysokość kary, a nie jej procentowy wymiar.</p>
----	---	---	---

9.	<p>1498/12. 23.05.2013 r. (...) S.A. w K. Wyrok SOKiK z 1.06.2012 r. Wyrok SA w Warszawie z 5.04.2011 r. Wyrok SOKiK z 21.06.2010 r. Decyzja Prezesa UOKiK z 29.12.2008 r.</p> <p>Prezes UOKiK nałożył na powoda karę pieniężną za przedstawienie nieprawdziwych danych w zgłoszeniu zamiary koncentracji. Powód nie ujawnił Prezesowi UOKiK informacji o toczących się negocjacjach i podpisaniu umowy w sprawie wynajmu.</p>	<p>Wyrok SOKiK z 1.06.2012 r., XVII AmA 82/11. SOKiK uwzględnił odwołanie powoda.</p> <p>SOKiK uznał, że wnioski o uzupełnienie informacji kierowane do powoda nie były formułowane prawidłowo, nie zawierały bowiem pouczenia o sankcjach za udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd.</p> <p>SOKiK wskazał, że gdy Prezes UOKiK wzywa stronę do uzupełnienia braków zgłoszenia w trybie art. 95 uokik z 2007 r. powinien pouczyć stronę o sankcjach za podanie nieprawdziwej informacji.</p> <p>Zdaniem SOKiK żądanie uzupełnienia zgłoszenia musi spełniać wymogi wskazane w art. 50 uokik z 2007 r.</p>	<p>Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację Prezesa UOKiK.</p> <p>Żądania Prezesa UOKiK do uzupełnienia informacji w toku postępowania antymonopolowego w sprawach koncentracji nie są zawsze wezwaniami do uzupełnienia braków w zgłoszeniu lub uzupełnienia niezbędnych informacji w trybie art. 95 uokik z 2007 r.</p> <p>Jeżeli w trakcie takiego postępowania Prezes UOKiK żąda dalszych danych i informacji, gdyż jego zdaniem zgłaszający podał w zgłoszeniu dane niepełne, lecz nieuzasadniająco zwrotu zgłoszenia lub też dane istotne dla oceny zasadności zgłoszenia ulegają zmianie, podstawą żądania nie jest już art. 95 uokik z 2007 r., ale art. 50 uokik z 2007 r.</p>
----	--	--	---

10.	<p>815/12. 29.05.2013.</p> <p>Sprawa konkurencji (art. 6(1) i 93 uokik)</p> <p>Decyzja Prezesa UOKiK z 31.12.2008 r. Uznanie za praktykę ograniczającą konkurencję zawarcie przez Zakłady (...) S.A. w C. z szeregiem przedsiębiorców, w tym ze skarżącym, niedozwolonego porozumienia, ograniczającego konkurencję na krajowym rynku sprzedaży hurtowej farb, lakierów i wyrobów pomocniczych a polegającego na bezpośrednim ustalaniu cen sprzedaży towarów i cen sprzedaży tych towarów przez partnerów Zakładu, co stanowiło naruszenie art. 6 ust. 1 pkt 1 uokik.</p> <p>Ponadto stwierdzenie, że powodowa spółka zaniechała stosowania powyższej praktyki z dniem 12.04.2006 r.</p> <p>Za naruszenie zakazu została wymierzona kara pieniężna w wysokości 13.095 zł.</p>	<p>Wyrok SOKiK z 26.01.2012 r., XVII AmA 132/09.</p> <p>Oddalenie odwołania.</p>	<p>Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację.</p> <p>Sąd I instancji prawidłowo uznał, że powodowa spółka zawarła porozumienie, o którym mowa w art. 4 ust. 5 uokik. Akceptacja przez skarżącego bez jakichkolwiek zastrzeżeń treści umowy, którą podpisał, świadczy jednoznacznie o przystąpieniu powodowej spółki do niedozwolonego porozumienia.</p> <p>Prezes UOKiK ustalił prawidłowo moment zaniechania stosowania przez skarżącą praktyki i tym samym nie może być mowy o naruszeniu przez ten organ przepisu art. 93 uokik, skoro w dacie wszczęcia postępowania antymonopolowego nie upłynął jeszcze termin przewidziany na dokonanie takiej czynności.</p> <p>W ocenie Sądu Apelacyjnego bezzasadny jest zarzut, że skoro w niniejszej sprawie występowało porozumienie wertykalne a nie horyzontalne, to traci na swej aktualności argument SOKiK, że powód jako profesjonalny przedsiębiorca musi w sposób czytelny i wyraźny odciąć się od udziału w niedozwolonym, porozumieniu gdyż nigdy nie manifestował on woli uczestniczenia w nim.</p>
-----	--	--	---

B. Orzeczenia w sprawach z zakresu naruszenia zbiorowych interesów konsumentów (sygn. akt VI ACa)

Lp	Sygnatura. Data. Powód. Decyzja Prezesa UOKiK wraz z sentencją.	Sentencja i uzasadnienie wyroku SOKiK	Sentencja i uzasadnienie wyroku SA
1.	<p>1113/12. 15.02.2013 r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. Decyzja Prezesa UOKiK z 9 lipca 2010 r. Uznanie dwóch rodzajów działań Banku za praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów i nałożenie nań kary pieniężnej w wysokości 374.341 zł.</p>	<p>Wyrok SOKiK z 16.04.2012 r., XVII AmA 214/10. SOKiK uchylił decyzję częściowo i oddalił odwołanie w pozostałej części.</p> <p>Organem administracji rządowej właściwym w sprawach ochrony konkurencji i konsumentów jest Prezes UOKiK. Delegatury nie są organem administracji publicznej. Stanowią one zespół osób przydzielonych organowi administracji publicznej do pomocy przy wykonywaniu jego funkcji. Wydawanie orzeczeń w trakcie postępowania administracyjnego, jak również decyzji kończących postępowanie, należy do kompetencji Prezesa, a nie dyrektorów delegatur. Prezes UOKiK może powierzyć wykonywanie czynności w tym zakresie wskazanemu pracownikowi przez udzielenie mu upoważnienia.</p> <p>Istotny jest stan świadomości konsumenta w momencie zawierania umowy kredytu konsumenckiego wynikającej z treści umowy, którą podpisuje, i obligacyjny charakter tych informacji. Nie ma związku z tym znaczenia, czy technicznie informacje te zawarte są w głównym tekście umowy, czy też stanowiących integralną część umowy załącznikach.</p>	<p>Sąd oddalił obie apelacje.</p> <p>Zakazane jest stosowanie we wzorcach umownych postanowienia, zgodnie z którym bank może przekazywać do biur informacji kredytowych dane na temat klienta będące „tajemnicą bankową”. To pojęcie jest zbyt ogólne.</p> <p>Zgodnie z art. 24 ust. 2 pkt 2 uokik praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest między innymi naruszenie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji. Chodzi zatem jedynie o to, by konsument przy zawarciu umowy o kredyt konsumencki nie był tych informacji pozbawiony. Konsument ma prawo do kompletnej i jednoznacznej informacji w sprawach mających istotne znaczenie dla zabezpieczenia jego interesu prawnego w warunkach globalizacji (masowości) obrotu prawnego i wielości ofert na rynku, które nie zawsze posługują się prawdziwymi i pełnymi informacjami, a niekiedy wprowadzają w błąd lub w sposób ukryty godzą w indywidualny i zbiorowy interes konsumentów.</p>

2.	<p>1021/12. 5.02.2013 r. (...) S.A. z siedzibą w W. Decyzja Prezesa UOKiK z 31.12.2009 r. Uznanie działań promocyjnych za naruszenie zbiorowych interesów konsumentów.</p>	<p>Wyrok SOKiK z 25.04.2012 r., XVII AmA 51/10. SOKiK częściowo zmienił zaskarżoną poprzez obniżenie wymiaru nałożonej kary.</p> <p>Przy wprowadzeniu nowego produktu na rynek, innowacyjnego w swoim rozwiązaniu, jakim była oferowana przez powoda usługa „(...)”, nie można nawet od tak zdefiniowanego przeciętnego konsumenta wymagać, aby wiedział, jakie jest średnie zużycie paczki danych, a tym samym czy oferowana paczka jest wystarczająca w jednym cyklu rozliczeniowym. Za niewiarygodne uznane zostały także twierdzenia powoda, iż reklama była kierowana do klienta młodego, ciekawego, zorientowanego w technologii. Zdaniem SOKiK adresatem reklamy był nieograniczony krąg konsumentów, którzy mogli podjąć decyzję dotyczącą zawarcia umowy z (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych, zaciekawieni nową usługą dodatkową.</p>	<p>Sąd częściowo zmienił zaskarżoną decyzję poprzez obniżenie wymiaru nałożonej kary.</p> <p>Przy wprowadzeniu nowego produktu na rynek, innowacyjnego w swoim rozwiązaniu, jakim była oferowana przez powoda usługa „(...)”, nie można nawet od tak zdefiniowanego przeciętnego konsumenta wymagać, aby wiedział jakie jest średnie zużycie paczki danych, a tym samym czy oferowana paczka jest wystarczająca w jednym cyklu rozliczeniowym. Za niewiarygodne uznane zostały także twierdzenia powoda, iż reklama była kierowana do klienta młodego, ciekawego, zorientowanego w technologii. Zdaniem SOKiK adresatem reklamy był nieograniczony krąg konsumentów, którzy mogli podjąć decyzję dotyczącą zawarcia umowy z (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych, zaciekawieni nową usługą dodatkową.</p>
----	--	---	---

3.	<p>1265/12. 18.03.2013 r.</p> <p>(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.</p> <p>Decyzja Prezesa UOKiK z 7.09.2009 r.</p> <p>Uznanie trzech rodzajów działań powódki za naruszające zbiorowe interesy konsumentów.</p>	<p>Wyrok SOKiK z 25.05.2012 r., XVII AmA 200/09.</p> <p>SOKiK oddalił odwołanie.</p> <p>(...) praktyka określona w tym przepisie [tj. art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 uokik] nie odnosi się do konkretnych umów zawartych z klientami, a zatem nie jest istotna liczba konsumentów, których interesy zostały naruszone, ani czy którykolwiek z nich odniósł szkodę. Przedmiotem ochrony nie są bowiem interesy indywidualnego konsumenta czy też nawet jakieś grupy indywidualnych konsumentów, ale wszystkich aktualnych lub potencjalnych klientów, do których wzorzec zawierający postanowienia niedozwolone ma zastosowanie lub którzy mogliby zostać związani treścią takiego wzorca.</p>	<p>SA w Warszawie oddalił apelację w całości.</p> <p>Zarówno kwestionowane klauzule stanowiące element wzorca stworzonego przez powódkę, jak i wyżej wymienione niedozwolone postanowienia umowne mają identyczne znaczenie i skutek dla konsumenta. Jakkolwiek klauzula stosowana przez powódkę nie stanowi dosłownego powtórzenia przytoczonego wyżej niedozwolonego postanowienia umownego wpisanego do rejestru, to jednak jest z nimi tożsama pod względem znaczenia i skutków prawnych dla konsumenta.</p> <p>Dla oceny działania powódki pod kątem tego, czy miało ono charakter powyższego naruszenia w rozumieniu art. 24 ust. 2 pkt 1 uokik, nie ma przy tym znaczenia czy dane klauzule były stosowane w umowach z konkretnymi klientami, ani tym bardziej, czy na skutek ich stosowania jakkolwiek konsument poniósł szkodę. Naruszeniem zbiorowych interesów konsumentów w rozumieniu ww. ustawy jest już bowiem samo umieszczenie takich postanowień w treści wzorca umowy, adresowanego do nieograniczonego kręgu odbiorców potencjalnych klientów.</p>
----	---	---	---

4.	<p>1535/12 2013.06.05 (...) Sp. z o.o. w Ł. przeciwko Prezesowi UOKiK</p> <p>Decyzja Prezesa UOKiK z 7.10.2010 r.</p> <p>Prezes UOKiK uznał za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów praktykę polegającą na stosowaniu we wzorcu umowy postanowień umownych, które zostały wpisane do Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone.</p>	<p>Wyrok SOKiK z 4.09.2012 r., XVII AmA 12/11.</p> <p>SOKiK oddalił odwołanie.</p> <p>Sąd uznał wysokość kary pieniężnej za odpowiednią.</p> <p>Powód stosował trzy klauzule umieszczone w jawnym rejestrze klauzul niedozwolonych, zatem powinien mieć świadomość bezprawności swego działania.</p> <p>Zdaniem SOKiK przy wymierzaniu kary pieniężnej przez Prezesa UOKiK nie jest istotna sytuacja ekonomiczna przedsiębiorcy.</p> <p>SOKiK podkreślił, że zarzut naruszenia przepisów postępowania administracyjnego nie może stanowić samoistnej podstawy uchylecia decyzji Prezesa UOKiK.</p>	<p>SA w Warszawie oddalił apelację powoda.</p> <p>Zdaniem Sądu Prezes UOKiK i SOKiK, prawidłowo dokonali ustalenia zasadności nałożenia kary pieniężnej.</p> <p>SA w Warszawie podkreślił, że Prezes UOKiK uwzględnił przy wymierzaniu kary pieniężnej stopień zawinienia, okres stosowania praktyki, skutki naruszenia dla konsumentów oraz wcześniejsze przestrzeganie prawa konkurencji przez skarżącą przez powoda.</p> <p>Sąd stwierdził, że kara pieniężna jest minimalna i sytuacja ekonomiczna powoda nie uzasadnia odstąpienia od niej lub jej obniżenia.</p>
----	---	---	---